

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M.D.**, nar. X, bytem T., P.B. 2752, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, ul. 28. října 851/26, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4.6.2012, č.j. 6287/12-1500-505332,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původně žalovaný“) ze dne 4.6.2012, č.j. 6287/12-1500-505332, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 25.10.2011, č.j. 281752/11/214941506405, č.j. 281802/11/214941506405, č.j. 281880/11/214941506405, kterými bylo podle ustanovení § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), za použití § 152 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31.12.2013 (dále jen „občanský zákoník“), zřízeno zástavní

právo na základě nedoplatků evidovaných na dani z příjmů fyzických osob u žalobce v celkové výši 2 284 232,- Kč. Tyto daňové nedoplatky byly doměřeny dodatečnými platebními výměry nad daň z příjmů fyzických osob ze dne 17.12.2010, č.j. 252355/10/214912505690, 252357/10/214912505690, 252358/10/214912505690, 252343/10/214912505690, 252344/10/214912505690, 252345/10/214912505690, 252359/10/214912505690, 252346/10/214912505690, 252347/10/214912505690, 252348/10/214912505690.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že platební výměry neměly být vydány, neboť uplynula promlčecí doba, navíc je výpočet penále nesprávný, neboť nebylo zohledněno inkaso částek z účtu žalobce celkem ve výši 1 475 526,07 Kč v roce 1999. Dále poukázal na ustanovení § 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) s tím, že právo na vybrání daňového nedoplatku se promlčelo, uplynutím promlčecí lhůty pro vybrání nedoplatku na dani zároveň skončila lhůta, ve které správce daně mohl vyrozumět žalobce o předpisu penále na tuto daňovou povinnost. Není přitom rozhodné, zda žalobce námitku promlčení uplatnil. Dne 23.11.2011 byla zástupci žalobce vydána kopie doručky ke shora uvedeným platebním výměrům. Nelze z ní zjistit, kdy byla zásilka vypravena ani její váhu, uložena měla být dne 23.12.2010, na obálce je uvedeno na místě pro příjemce datum dne 4.1.2011, na místě pro jména a příjmení je uvedeno „VHOZENO DO SA“. Žalobce nemá na adrese S.l. 18, D.Z., kam mu bylo doručováno, domovní ani jinou schránku, kterou by užíval, nebyla mu dána výzva k vyzvednutí a měla tak být písemnost vrácena odesílajícímu správci daně, což ZSDP i daňový řád ukládají. Protože nebyl žalobce zákonem předepsaným způsobem vyrozuměn, nemohl nastat účinek fikce doručení po uplynutí desetidenní lhůty pro vyzvednutí. Z údajů na doručence, která není veřejnou listinou, nelze zjistit význam slovního spojení „VHOZENO DO SA“. Žalobce se z důvodu zdravotních problémů a potřeby jejich léčení v období měsíce srpna 2010 a ledna 2011 nezdržoval na adrese S.l. 18, D.Z. Podle § 48 odst. 1 daňového řádu může žádat subjekt o vyslovení neúčinnosti doručení, jehož důvody byly v případě žalobce s ohledem na jeho zdravotní problémy naplněny. Všechny tyto popsání skutečnosti lze podřadit pod důvody obnovy řízení uvedené v ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť tyto skutečnosti vyšly najevo až dne 23.11.2011 z předané fotokopie doručky a dne 28.11.2011 z předaných platebních výměrů. Je tak splněna subjektivní i objektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení. K námitce promlčení sdělil správce daně, že byly provedeny úkony, kterými byla prodloužena promlčecí šestiletá lhůta do roku 2015, neuvedl však, jaké konkrétní úkony to byly. Odkaz správce daně na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 92/2008 je nepřipadný a právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 65/2009 je nesprávný. Dále žalobce uvedl, že dne 9.4.2010 bylo správcem daně vystaveno rozhodnutí o zastavení řízení, kterým byla zastavena daňová exekuce nařízená exekučním příkazem ze dne 30.8.2007, ve kterém je uvedeno, že nedoplatek daňové exekuce

ve výši 833 588,79 Kč byl zcela uhrazen, včetně příslušenství. Dne 17.9.2012 bylo zástupci žalobce doručeno potvrzení správce daně ze dne 10.9.2012 o zániku zástavního práva. Rozhodnutí napadená odvoláním i žalobou obsahují text, že zástavní právo se vztahuje i na příslušenství zajištěné pohledávky, příslušenství však bylo podle rozhodnutí správce daně o zastavení daňové exekuce ze dne 9.4.2010 zcela zaplacen, proto nebyl dán důvod pro zřízení zástavního práva. Původně žalovaný porušil i ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, neboť se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody odvolání.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že správce daně vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva na základě nedoplateků evidovaných na dani z příjmů fyzických osob na daňovém penále v celkové výši 2 284 232,- Kč. Původní žalovaný se vyjádřil k charakteru zástavního práva a uvedl, že účelem vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva podle ustanovení § 170 daňového řádu je v určitém stádiu řízení zajistit daňovou pohledávku, přičemž zřízením zástavního práva nedochází k žádným změnám z hlediska hmotného práva, jeho platnost je zcela závislá na splnění daňové povinnosti žalobcem. Námitka žalobce, že jedenáct platebních výměrů, na základě kterých byla vydána rozhodnutí o zřízení zástavního práva, neexistují, nebyla shledána důvodnou. Příslušný správce daně vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva na základě pravomocných platebních výměrů na daňové penále. Tyto platební výměry nabyly právní moci dne 2.2.2011. Správce daně i žalovaný tak postupovali v souladu se zákonem.

Na vyjádření původního žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 28.1.2013, v níž uvedl, že správce daně vystavil platební výměry na penále, a přesto, že nebyly řádně doručeny žalobci, nepodařilo se žalobci žádným z uplatněných prostředků obrany (odvolání, neúčinnost doručení, obnova řízení, přezkoumání), dosáhnout toho, aby byly jeho námitky nestranně posouzeny a vyvozeny následky odpovídající platné právní úpravě. Původní žalovaný navíc i nesprávně posoudil rozsah zmocnění obsaženého v plné moci ze dne 21.1.2011, neboť pokud původně žalovaný dospěl k názoru, že plná moc nebyla udělena pro podání odvolání a odvolací řízení, byl povinen podle § 28 odst. 2 daňového řádu vyzvat zmocnitele k vyjádření, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje. Původní žalovaný tak neučinil, adresoval žalobou napadené rozhodnutí přímo žalobci a zkrátil žalobce na jeho právech podle čl. 36 a 37 Listiny. Dále namítl, že původní žalovaný nezaujal žádné stanovisko k obsahu podání žalobce ze dne 9.4.2010, č.j. 94746/10/214941507472, kterým bylo žalobci sděleno, že nedoplatek daňové exekuce byl zcela uhrazen včetně příslušenství.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu v plném rozsahu odkázal na dosavadní podání a uvedl, že žalobci jde o věcný přezkum jím rozporovaných platebních výměrů z prosince 2010, když žalobce se tohoto věcného přezkumu nedomohl přes řadu jím uplatněných procesních prostředků v daňovém řízení. Trvá na tom, že dotyčné platební výměry nebyly vydány v souladu se zákonem, a to zejména s ohledem na marné uplynutí promlčecí lhůty k doměření daňové povinnosti. Žalobce nechápe, jak mohly být vydány tyto platební výměry za situace, když v dubnu 2010 bylo správcem daně vydáno rozhodnutí o zastavení daňové exekuce pro úhradu daňových pohledávek včetně příslušenství a když v září 2012 ještě od správce daně obdržel potvrzení o zániku zástavního práva. V tomto skutkovém stavu žalobce shledává zásadní rozpor.

Žalovaný se z jednání řádně omluvil a zaslal soudu vyjádření, v němž setrval na dosavadním stanovisku původního žalovaného.

Soud z vlastní iniciativy podle § 52 odst. 1 s.ř.s., provedl důkaz výtiskem internetové stránky České pošty, s.p. na adrese www.ceskaposta.cz/rady-a-navody/prehled-pouzivanych-zkratek.cz, z něhož zjistil, že zkratka „SA“ znamená „nevracet, vložit do schránky“. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz potvrzením o zániku zástavního práva zřízeného potvrzením správcem daně, které vydal Finanční úřad v Teplicích dne 10.9.2012, č.j. 212785/12/210/940/506296, a rozhodnutím o zastavení řízení ve věci daňové exekuce, které vydal Finanční úřad v Ústí nad Labem ze dne 9.4.2010 č.j. 94746/10/214941507472.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se nezabývalo všemi důvody odvolání, soud uvádí, že takovouto vadu neshledal. Rozhodnutí je přezkoumatelné a původní žalovaný vyložil, proč se nezabýval, vzhledem ke svému právnímu názoru ohledně omezeného přezkumu, všemi námitkami. Soud se správností tohoto právního názoru bude zabývat níže.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Námítka nesprávného doručování žalobou napadeného rozhodnutí byla sice uplatněna po lhůtě stanovené zákonem, soud se jí však musel zabývat ve vztahu k soudnímu řízení. Plnou moc ze dne 21.11.2011 udělenou žalobcem právnímu zástupci lze rozdělit do několika částí. První část obsahuje obecná zmocnění k celé řadě úkonů, včetně podání odvolání avšak výslovně je v ní hned v úvodu uvedeno, že se vztahuje k zastupování před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Takováto plná moc jistě opravňuje právního zástupce žalobce podat odvolání proti rozhodnutí správce daně, neopravňuje ho však k zastupování v odvolacím řízení. V další části je však tato plná moc udělena i v rozsahu práv a povinností několika konkrétních procesních předpisů, včetně zákona o správě daní a poplatků a dále i jiných právních předpisů. Samostatná část plné moci je vymezena i pro zastupování před Ústavním soudem a před Mezinárodním soudem pro lidská práva ve Štrasburku. Soudu je znám právní názor uvedený v komentáři Bax, J., Dráb, O., Kainová, L., Lavický, P., Schilerová, A., Šimek, K., Žiškova, M.: Daňová řád. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2011, k § 27 odst. 3, jehož se dovolává původní žalovaný a v němž je uvedeno, že: „*Bude-li tedy např. plná moc znít na zastupování při správě daní před Finančním úřadem v Berouně, budou účinky této plné moci zachovány i v případě, že Finanční úřad v Berouně dožádá provedení*

výslechu svědka Finanční úřad ve Vlašimi, v případě, kdy bude místní příslušnost pro podjatost ředitele Finančního úřadu v Berouně delegována na Finanční úřad v Hořovicích, ale též v případě, kdy bude dokončení daňové kontroly z důvodu nečinnosti Finančního úřadu v Berouně aťhováno Finančním ředitelstvím v Praze. Pokud však bude podáno odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Berouně, a toto nebude rozhodnuto v rámci autoremedury (tj. tímto finančním úřadem), nebude již zmocněnec na základě této plné moci oprávněn daňový subjekt zastupovat v rámci odvolacího řízení prováděného Finančním ředitelstvím v Praze.“

Tento právní názor je bezpochyby platný a byl by platný v dané věci, kdyby plná moc obsahovala jen první část vztahující se k zastupování v řízení před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Nicméně není možno pominout část druhou, která je formulována tak obecně, že ji nelze definovat jinak, než jako neomezenou generální plnou moc. Z tohoto důvodu mělo být aplikováno původním žalovaným ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu, které stanoví, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Původní žalovaný tedy měl doručovat rozhodnutí o odvolání zástupci žalobce. Soud konstatuje, že plná moc je koncipována nešťastně, ale lze ji vyložit a soud musel akceptovat námitky žalobce vůči nesprávnému postupu původního žalovaného. Soud tuto plnou moc po uvedeném vyhodnocení akceptoval jako dostatečnou i pro řízení před zdejším soudem.

Soud však uvádí, že žalobce nijak nespecifikoval, v čem by ho mělo zkrátit na právech nesprávné doručování žalobou napadeného rozhodnutí, resp., v čem by měla být jeho práva zkrácena. Ze setrvalé judikatury Ústavního soudu i správních soudů (srov. např. nález ÚS ze dne 22.2.2011, I. ÚS 2849/07, www.usoud.cz; rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 17.2.2009, 2 As 25/2007, www.nssoud.cz) vyplývá, že v případě nesprávného doručování, není nutno doručování opakovat, jestliže se písemnost dostala prokazatelně do rukou opominutého účastníka (adresáta). Vzhledem k tomu, že právní zástupce podával nyní projednávanou žalobu, je zřejmé, že nejméně v den podání žaloby měl žalobou napadené rozhodnutí k dispozici. Soud tak počítal lhůtu pro podání žaloby a k uplatnění žalobních bodů podle § 72 odst. 1 s.ř.s. právě od tohoto okamžiku.

Podle § 170 odst. 1 a 2 daňového řádu správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Rozhodnutí o zřízení zástavního práva obsahuje ve výroku kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy.

Rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je na jedné straně dán tím, že se jedná o zřízení zástavního práva a na druhé straně je tento rozsah vymezen žalobními body.

Zřízení zástavního práva správcem daně bylo již opakovaně předmětem rozhodování správních soudů. Správní soudy jednoznačně dospěly k závěru, že daňové pohledávky na základě zřízení zástavního práva jsou podobné daňové exekuci. V obou případech se jedná o další fázi daňového řízení navazující na nalézací řízení, jejichž podmínkou je existence pravomocného rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24.11.2004, sp. zn. 1 Afs 47/2004, www.nssoud.cz: „...je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekucním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce,

poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod...“. Obdobně se k otázce přezkumu exekučního titulu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.10.2005, sp. zn. 2 Afs 81/2004, www.nssoud.cz, kde vyslovil, že v exekučním řízení „*může být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.*“

V zajišťovacím řízení již nelze napadat věcnou správnost a zákonnost zajišťovaných rozhodnutí. K tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutí, jímž byla vyměřena daň, neboť pouze na základě těchto opravných prostředků lze zpochybnit správnost a zákonnost platebního výměru (viz rozsudek NSS ze dne 31.7.2013, sp. zn. 9 Afs 93/2012, www.nssoud.cz).

Soud tak může shrnout (obdobně jako KS v Ostravě v rozsudku ze dne 21.11.2012, sp. zn. 22 Af 16/2011, www.nssoud.cz), že při vydání rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva zkoumá správce daně pouze to, zda podkladový titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný po stránce formální a materiální, zda je povinný věcně legitimován, zda k vydobytí peněžité pohledávky nepostačuje exekuce nařízená jiným způsobem a zda právo není prekludováno. Otázky zákonnosti vyměření daně, resp. daňového penále, jsou pro toto rozhodování zcela bez významu. Při soudním přezkumu se tak i soud může zabývat pouze shora uvedenými otázkami, a to jen za situace, že to žalobce namítne. Soud by se mohl zabývat pouze nicotností shora platebních výměrů ze dne 17.12.2010, nikoliv však jejich nezákonností, kterou žalobce svými žalobními námitkami tvrdí (srov. rozsudek NSS ze dne 24.1.2007, sp. zn. 1 Afs 96/2006, www.nssoud.cz).

Z těchto důvodů se nelze zabývat v případě posuzování zákonnosti zřízení zástavního práva námitkou promlčení, kterou musí daňový subjekt namítnout již v nalézacím řízení a k níž se ani nepřihlíží z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30.4.2013, sp. zn. 8 Afs 22/2012, www.nssoud.cz), dále se soud z téhož důvodu nemohl zabývat správností výpočtu penále, či údajným uhrazením daně před vydáním platebních výměrů, které žalobce dovozuje ze sdělení ze dne 9.4.2010. Žalobce naopak netvrdí, že by žalobou napadené rozhodnutí či rozhodnutí o zřízení zástavního práva vydal k tomu neoprávněný orgán, že není věcně legitimován či že je způsob zřízení zástavního práva nepřiměřený zajišťované daňové pohledávce. Soud se tak těmito otázkami nezabýval.

K námitce vadného doručení platebních výměrů soud poukazuje na následující právní úpravu.

Podle § 17 odst. 5 ZSDP nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže správce daně i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce správce daně.

Podle § 264 odst. 1 daňového řádu se řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

Vzhledem k účinnosti daňového řádu od 1.1.2011 se na danou věc vztahuje i ustanovení § 47 odst. 2 a 5 daňového řádu, které uvádí, že nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Písemnosti, u nichž marně uplynula lhůta pro jejich vyzvednutí, vhodí osoba provádějící doručení do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže to správce daně předem vyloučí. Není-li takové schránky, nebo je-li tento způsob seznámení adresáta s obsahem písemnosti správcem daně vyloučen, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně.

Podle § 33 odst. 4 daňového řádu připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu kratší než jeden den.

Podle § 51 odst. 1 daňového řádu doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.

Z doručenky, ke shora uvedeným platebním výměrům, která je veřejnou listinou, vyplývá, že poštovní zásilka do vlastních rukou žalobce obsahující tyto platební výměry byla uložena dne 23.12.2010 a dne 4.1.2011 byla vhozena do poštovní schránky žalobce (údaj na doručence „VHOZENO DO SA“). Údaj na doručence „VHOZENO DO SA“ je dostatečně jasný, aby z něj bylo možno bezpochyby dovodit, že zkratka „SA“ znamená schránka. Poslední den desetidenní lhůty podle § 47 odst. 2 připadl na neděli dne 2.1.2011 a podle ustanovení § 33 odst. 4 daňového řádu se konec lhůty posunul na den 3.1.2011, od tohoto dne počala běžet 30-ti denní lhůta k podání odvolání, která uplynula marně dne 2.2.2011, čímž došlo k nabytí právní moci platebních výměrů a k pravomocnému ukončení řízení. Soud konstatuje, že shora uvedené platební výměry nabyly právní moci až dne 3.2.2011 a nikoliv dne 2.2.2011, jak uvádí původně žalovaný, avšak tato skutečnost nemá na projednávanou věc vliv. Jak správně poznamenal původně žalovaný, žalobce se nijak nevymezil k tomu, zda nikoliv v současnosti, ale i na přelomu roku 2010 a 2011 měl žalobce na adrese Stupkova louka 18, Dolní Zálezly, domovní schránku.

K námitce špatně vyznačených údajů o doručovaných platebních výměrech musí soud konstatovat, že na doručence je uvedeno, že byla doručována rozhodnutí č.j. 252343-252648, 252355, 252357, 252358, 252359/10/214912505690. Z toho vyplývá, že skutečně došlo k chybě v psaní v čísle 252648, neboť správně mělo být uvedeno 252348. V daném případě však není důvod pochybovat o tom, že byly doručovány právě i platební výměry v rozmezí č.j. 252343 až 252348, které jsou v chybně uvedeném číselném rozsahu rovněž zahrnuty a v průběhu celého řízení nevznikla pochybnost o tom, které platební výměry byly doručovány. Z těchto důvodů soud ani v tomto případě neshledal vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud konstatuje, že bylo doručováno v souladu se zákonem.

K námitce, že se ze zdravotních důvodů žalobce nezdržoval na adrese S.l. 18, D.Z., jež má dokládat Průkazka o zdravotní péči v zařízení MEDENT spol. s r.o., Štefánkova 21/146, Ústí nad Labem, soud uvádí, že tato námitka směřuje především k požadované neúčinnosti doručení podle § 17b ZSDP, o které rozhodl zdejší soud v rozsudku sp. zn. 15 Af 340/2012. V dané věci je i z Průkazky o zdravotní péči patrné, že šlo o šest ambulantních lékařských zákroků v období od 18.10. do 31.5. (roky nejsou uvedeny). Soud to nepovažuje rozhodně za skutečnost, která by vedla ke konstatování, že zde jsou okolnosti, které by bránily žalobci doručované písemnosti převzít, nebo se o jejich uložení dozvědět. Soud jen na okraj připomíná, že ani dovozená adresáta písemností mimo adresu pobytu, kam je mu doručováno, nezpůsobuje nemožnost aplikace ustanovení § 17 odst. 5 ZSDP (srov. rozsudek NSS ze dne 6.11.2008, sp. zn. 2 Afs 89/2008, www.nssoud.cz).

Soud provedl k důkazu na návrh žalobce potvrzení o zániku zástavního práva zřízeného potvrzením správcem daně, které vydal Finanční úřad v Teplicích dne 10.9.2012, č.j. 212785/12/210/940/506296, a rozhodnutí o zastavení řízení ve věci daňové exekuce, které vydal Finanční úřad v Ústí nad Labem dne 9.4.2010 č.j. 94746/10/214941507472, avšak nezjistil z nich skutečnosti, které by znemožňovaly zřídit zástavní právo na základě shora uvedených platebních výměrů. Pokud nebudou tyto exekuční tituly zrušeny nebo změněny, jsou způsobilými rozhodnutími, na základě kterých lze zřídit zástavní právo. Vzhledem ke shora uvedenému soud neprováděl dokazování exekučním příkazem ze dne 30.8.2007, č.l. 10, žádostí o zaslání exekučního příkazu ze dne 21.1.2008, č.l. 17, námitkami proti exekučnímu příkazu ze dne 15.2.2008, č.l. 17, rozhodnutím o námitce ze dne 2.4.2008, neboť se vztahují k předchozímu řízení, které není předmětem přezkumu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová